

א. 5, 24972-0540

שאלה מס' 1 –

על מנת להכריע אם יש לחויב את החברה הממשלתית לדבוק בחוזה שנכרת עם החברה המטחרית כמו גם על מנת להכריע האם יכולה החברה המטחרית לעתור לבג"ץ כנגד ההחלה להשתחרר מהחוזה שנחתם עימה יש צורך להכריע חל המשפט המנהלי על חברה ממשלתית. סעיף 4 לחוק החברות הממשלתיות לכאורה נותן להבינו כקובע שככל לא יחולו הנורמות של המשפט המנהלי על חברה ציבורית וזאת לאור סעיף 4(א) הקובל כי אלא אם קבעה הממשלה אחרת (ועדת הכספים) על החברה לפעול לפי שיקולים עסקיים כפי ששוקלת חברת לא ממשלתית וזאת גם לאור סעיף 4(ב) הקובל כי בחברה שאחת ממטרותיה היא לספק מצרכים או שירותים לציבור יכולה הממשלה להחליט של涩ת מטרה זו תפעל החברה לפי הכללים המחייבים אדם המלא תפקיד על פי דין. משמע, בכל המקרים האחרים ולגבי כל החברות הממשלתיות האחרות לכאורה יש חובה לנוהג לחברת לא ממשלתית ולא חלים הכללים החלים על אדם המלא תפקיד על פי דין משמע לא חלים הכללים של המשפט המנהלי. אך פרשנות זו של הסעיף יוצרת אבסורד מכיוון שבפועל פרשנות זו יוצרת "מפלצת" אשר יש שלטונית ומצד שני אינה כפופה למגבילות המשפט המנהלי. لكن ראייה יותר של סעיף 4 הינה שהוא קובל כי על החברה לשקל שיקולים מקרו-כללים של "משק סגור" ולא לשקל שיקולי מקרו כלכלה (דוג' צמצום אבטלה או אינפלציה) אלא אם הונחה על ידי הממשלה לנוהג אחרת. משמעות פרשנות זו הינה כי סעיף 4 אינו מונע ממנה להחיל את כללי המשפט המנהלי על חברה ממשלתית אך צריך למצוא מקור אשר יאפשר זאת. יש לציין כי ניסיון להחדיר חובות דומות לחובות המשפט המנהלי דרך עקרון תום הלב או דרך חובות האימון של בעלי תפקיד בחברה לבעלי המניות לא תצליח מכיוון שה חובות אלו אינן חובות אלטרואיסטיות ואילו החובה הקיימת במשפט המנהלי היא חובה אלטרואיסטית של אדם אשר אין לא משל עצמו והוא פועל לטובת זולתו ולא אינטרס אישי. יחד עם זאת לחברת ממשאלתית יש לה משל עצמה והרי היא צריכה לשקל שיקולים עסקיים וכן על מנת להחיל עליה את כללי המשפט המנהלי יהיה צורך למצוא מקור לחובת אמון אלטרואיסטית הchallenge על גופו אשר יש לו משל עצמו. ככל חובות האמון של רשות ציבורית רגילה הינה החובה challenge מכוח הילכת סילី על פי הילכה זו קיימת חובת אמון על אדם מקום יש עליו כוח כלפי אדם אחר (ליישומים של הילכה זו בארץ ראה – פס"ד שיפוט הליכוד, שיד"נ, פרס, פוביינגר, שפירא) מכיוון של גופו מנהלי יש כוח על הציבור הרוי שהchallenge עליו חובת אמון אלטרואיסטית כלפי ועליו לנוהג בהגינות, בהעדר שירות וללא ניגוד עניינים, אך כלפי חברות ממשאלתיות לא תמיד קיימים מכך בו יש כוח כלפי הציבור ולכן ניתן לנצליה מכוח הילכת סילី להציג חובת אמון על חברה ממשאלתית כמו חברת החשמל (מיקרו-זף). אך שם בית המשפט סירב לקבוע קביעה כללית כי הילכה האמורה תחול על כלל החברות ממשאלתיות. הדרך שבו יהיה ניתן להציג חובת אמון אלטרואיסטית על החברות ממשאלתיות על אף שיש להם אינטרס משל עצמו מכוח הילכת ברומלי וסבירו של השופט דנייניג לפסקתו שם – על פי הסבר זה מקום בו גופו נמצא במצב בו עליו לאזן בין אינטראטים של גורמים שונים הרוי תוקף התפקיד המעין שיפוטי האמור challenge עליו חובת אמון (ע"פ ד"ר וינרט לאור הילכת ברומלי היה צורך להכריע בפסק דין בית יולס כי challenge חובה על חברה פרטית לנוהג בשוויון – אך זאת לא מכוח עקרון ת"ל אלא מתוקף חובת הגינות הנוצרת עקב תפקיד האיזון המעין שיפוטי בו נמצא אדם בודק הצעות

במכרז). חברה ממשלתית נמצאת במצב בה עליה לאוון בין האינטרסים העסקי שלה ולכון מעצם חובת האיזון הוו הרוי שעל פי הילכת ברומלי חלה עליה חובת אמון – משמעו, עליה לנוהג בהגינות, סבירות וכו'. עם כך הצלחנו למצוא מקור להחיל על חברה ממשלתית חובת אמינות, אך על מנת שיחול עלי משפט המנהלי צריך שייהי ניתן להגדיר חברה ממשלתית כמלאת תפקיד על פי דיו – שזו ההגדירה בסעיף 15(ג) לחוק יסוד השפיטה לגופים אשר עקב תפקידם הפונקציונאלי כפופים לבג"ץ והרי המבחן לתחולת המשפט המנהלי והבחן לביקורת בג"ץ חד הם (כאשר גם אם הביקורות מבוצעת בפועל על ידי בית המשפט אחר עדין יחול המשפט המנהלי – פסק דין מיקרו-דפ.). על פייה פסיקתו של השופט זוסמן בפסק דין פרץ נ' כפר שמריהו תפקיד ציבורי על פי דין ממשמעו הינו חובת נאמנות שנקבע על פי דין (ליישומים של הלכה זו ראה – פס"ד בית ארזה רחובות, שניידר נ' רשות הפטות, אלכזיה נ' רשות השיזור, מרכז קבלניים ובונים ומרקוו-דפ.). לפיכך, מכיוון שהחברה ממשלתית מוקמת על פי דין (חוק החברות) ויש לה חובת נאמנות כלפי הציבור בהתאם לתפקידה כמאזנת אינטרסים של הציבור לבים האינטרסים של החברה עצמה הרי משלב הילכת פרץ נ' כפר שמריהו והילכת ברומלי עולה כי חברה ממשלתית "מבצעת תפקיד ציבורי על פי דין" משמע, חל עליה המשפט הציבורי וכן ניתן לעתור נגדה לבג"ץ.

לאור זאת, יכולה החברה(msחרית לעתור לבג"ץ כנגד החברה הממשלתית וטענה תהיה כי אין לאפשר לחברה הממשלתית להשתרר מהחוזה שנחתם ביניהם. יש לציין כי לחברה(msחרית דוקא צריך להיות דוקא אינטרס לא לעתור לבג"ץ ולא להעלות טענות של חלות המשפט המנהלי על חברה ממשלתית והרי חברה פרטיה לא יכולה להשתרר מחוזה רק בגלל שעקב הילופי גברי סבור בעל התפקיד החדש כי החווה שנחתם הינו חוות המטיב עם חברה אחת על פני השניה, עוד יש לציין כי חברה פרטית אינה חייבת לנוהג בשוויון וכיולה להפלות בין ל��וחות שוונים (ראתה עדת הרוב בפסק דין בית יולס, יzion כי קיימות עדות על פיהן כן יהיה ניתן לדרש שוויון במשפט הפרטי דוג' עדת ברק במאמרו על זכויות אדם במשפט הפרטי או ברק בפסק דין חברה פלונית נ' שר הביטחון – אך ראה ביקורת לעמדה זו למשל זו של ויתקון ושנית ספק אם גם לפי גישה זו הפליה על בסיס כלכלי תיאסר במשפט הפרטי). לאור הקביעה הקודמת כי המשפט המנהלי חלה על חברות ממשלתיות علينا לבחון האם הילכת ההשתחררות של רשות חוות מנהלי חלה על חברה ממשלתית.لاقורה מדובר בפריבילגיה המאפשרת לרשות להשתרר ממחזיביותה והרי אם מדובר בפריבילגיה נתיתנו תהיה לקבוע כי אין להעניק פריבילגיות הנינתנות לממשלה גם לחברות ממשלתיות – זאת בהתאם למדיניות שאין לפרש באופן רחב את תחולתן של הפריבילגיות ויש לאמץ לגבייהן מבחן ארגани ולהחילם רק על ארגניהם היישרים של המדינה (כפי שנוהג לגבי הפריבילגיה הקיימת בס' 42 לחוק הפרשנות אשר על פיה ההחלטה אינה חלה על רשות ציבוריות אלא רק על המדינה גופה). אך בפועל הילכת ההשתחררות חוות אינה פריבילגיה אלא מדובר בהילכת הנובעת מחובתה של הרשות לא לכבות את שיקול דעתה ובכל עת לשקל את טובת הציבור. משמעות הדבר היא שבטיס הילכה זו קיימת חובה של הרשות לאוון את צפיפותו של הציבור כי הרשות תפעל לקידום טובתו אף אם מדובר באוון קיומם חוות לבין צפיפותו של הגורם אותו נתמם חוות כי קיומם חוות, יש לציין כי קיימת פסיקה הדורשת כי שעיל מנת שרשויות תוכל להשתרר מחוזה נדרשים צרכי ציבור חיוניים

(פס"ד מילר) בעוד שקיימת פסיקה אשר בפועל דורשת איזון בין האינטראסים הללו (צובה, ארביב), כמו לעיתים ההחלטה דרשה כי יהיה מדובר בנסיבות שנוצרו לאחר חתימת החוזה ולעתים לא דרש ההחלטה דרישת שכזו (דוג' להעדר דרישת שכזו הינה פס"ד ארביב). לאור העובדה כי אין מדובר בפריבילגיה הרי שנראה וראוי כן להחיל על חברת ממשלתית את הלבת השחרורות מהוזה. יחד עם זאת, לאור העובدة כי, בכלל, ציפיותו של הציבור היא קטנה כי חברת ממשלה לא תקיים את התהווויות החזויות היא קטנה יותר מאשר מצפיה זו מקום בו מדובר ברשות ציבורית הרי, בכלל, אפשר לחברת ממשלה להשתחרר מהוזים רק במקרים נדירים ביותר. יחד עם זאת, במקרה הספציפי של השאלה מדובר בחוזה מפללה אשר לא ראוי כי חברת ממשלה תחתום עקב חובות הגינות שלה – לאור זאת ציפיותו של הציבור כי החברה לא תפעל בהתאם לחוזה הפללה הינה גדולה ונראית כי ראוי לאפשר לחברת להשתחרר מהוזה.

שאלה מס' 2 –

על פי סעיף 18(א) לחוק החברות הממשלתיות דירקטורי ממונה על ידי "השרים" (שהם על פי הגדרת החוק שר האוצר יחד עם המשר שנקבע כאחראי על אותה חברת). לאחר תמייעצות אם הוועדה לבדיקת מינויים. הוועדה לבדיקת מינויים מתמנה על ידי שר האוצר על פי הפרוצדורה הקבועה בסעיף 18ב (היי"ר ממונה על ידי היועמ"ש, חבר אחד נבחר על ידי היי"ר מתוך רשימה שקבעו שר האוצר ושר המשפטים, ונציג רשות החברות). על פי סעיף 18ג(א) לחוק, הוועדה לבדיקת מינויים לא תמליץ על מועמד ככהונת דירקטורי או היי"ר דירקטוריון יש לו זיקה אישית, עסקית, או פוליטית לשדר משרי הממשלה, אלא אם יש לו כישורים מיוחדים בתחום פעולתה של החברה או שקיים לאביו שיקולים של כשירות מיוחדת אחרת בנוסף לתנאי הנסיבות הנדרשים לפי חוק זה לאו זהה כהונה. סעיף 18ג(ב) קובע כי לא יראו בחברות במפלגה כשלעצמה זיקה אישית או פוליטית.

סעיף 24(א) קובע כי הדירקטוריון של חברת ממשלה יבחר מבין חברי את יו"ש הרأس באישור חברי לאחר תמייעצות עם הוועדה לבדיקת המינויים, וכן הסעיף מאפשר לממשלה למונות היי"ר לדירקטוריון מבין חברי לאחר תמייעצות עם הוועדה וסעיף 24(ג) קובע תנאי כשירות מחמים יותר מאשר אלו של חבר דירקטוריון על מנת שיוכל חבר הדירקטוריון להיות ממונה ליי"ר. לאור סעיפים אלו המשוכות שעל המשר לעבור על מנת שיוכל למונות את חבר מפלגתו ליי"ר הדירקטוריון הינו כדלהלן –

1. עליו לעמוד בתנאי הנסיבות הקבועים לא רק בסעיפים ב-16 עד 17 א' לחוק אלא גם בתנאי

סעיף 24(ג)

2. על שר האוצר להסכים למינוי חבר בדירקטוריון
3. על הוועדה לבדיקת מינויים להמליץ על מינוי – כאן יהיה קשה לשער להוכיח העדר זיקה אישית או פוליטית – אכן חברות במפלגה לכשעצמה אינה זיקה שכזו, אך הבחירה דוגא בו על מנת הוא יזוהה לשער מה קורה בחברה מעלה חשד לקשר אישי או פוליטי. יש לציין כי היה והועדה לא

תמלין הרי שהוא יכול להגיש השגה על החלטה לממשלה (סעיף 18(א)) כאשר נימוקי הוועדה מובאים לממשלה באמצעות היומן"ש והוא מכרעה בהשגה.

4. היה ימונה חבר המפלגה לחבר בדיקטוריון הרי שעל חברי הדיקטוריון להחליט למנוחו – כאן יש לציין את פסק דין לבני נקבני כי השר יכול להביע את עמדתו בפומבי וכי חברי הדיקטוריון יכולים לשקל את עמדתו של השר כשיקול בהגעם להחלטה בדבר מינוי חבר המפלגה לי"ר הדיקטוריון. יש לציין כי המינוי י策טרך לקבל את אישור שר האוצר (סעיף 24(א)).

5. לחופין הוא יכול לנסתות להעביר את המינוי בממשלה.

6. אין בחלופה של מינוי על ידי הדיקטוריון והן בחלופה של מינוי על ידי הממשלה שוב נדרשת המליצה של הוועדה לביקורת מינויים ושוב יהיה לשר קושי לעبور את המשוכה של העדר קשר אישי או פוליטי. כאשר אם המינוי נעשה על ידי הדיקטוריון והועדה לא תמלין לאשרו גם כאו קיים לשר הליך של השגה (סעיף 24(ד)).

רק אם יכול השר לעبور את כל המשוכות האמורות הרי שהוא יכול להציג את המטרתו למנות את חברו למפלגה כיו"ר לדיקטוריון החברה.

יחד עם זאת, נשאלת השאלה מדוע לשר דרוש למנות חבר מפלגה על מנת לזכות לעדכון מה מתרחש באמת בחברה וזאת כאשר על חבר דיקטוריון ועל י"ר דיקטוריון חלה חובת דיווח נרתבת.

הרי על פי סעיף 20(א) לחוק קובע חובה על דיקטטור על אף כל דין אחר למסור לשר הממונה ולרשות לפי דרישתם ידיעות על ענייני החברה ופעילותה וסעיף קטן (ב) הוא חייב להודיע ללא דיחוי לי"ר הדיקטוריון, לשר הממונה ולשר האוצר ולמזכיר המדינה על פגיעה בחוק או בטוהר המידות וכי על פי סעיף 22(א) ניתן השרים לאחר התיעצות עם הרשות לחברות ממשלתיות יכולים להעבירו מתפקידו אם הוא לא מבצע את תפקידו כראוי (לרובות חובת הדיווח האמורה) בנוסף על פי סעיף 25 לחוק י"ר הדיקטוריון חייב על אף האמור בכל דין למסור לשרים ולרשות אחת לשישה חודשים ובכל עת לפי דרישת השרים או הרשות דו"ח בכתב על פעילות החברה ועל עבודות הדיקטוריון ועל פי סעיף 34(א)(3) הי"ר צריך להגיש לשרים עותק של פרוטוקול ישיבת הדיקטוריון תוך שבועיים מהישיבה. הוא חייב גם להביא לידיים טיעות הדוחות הכספיים (סעיף 34(א) (1) ו-(2)) ולהביא לידיות השרים הרשות ומזכיר המדינה כל מידע בדבר פגיעה בחוק או בטוהר המידות (סעיף 35) במקרה זה עליו לכנס ללא דיחוי ישיבת הדיקטוריון אך עליו לאפשר לשרים לרשות ולמזכיר המדינה שהות להביע את דעתם.

החוק גם יוצר רשורת דיווח פנימית אשר קודקודה הוא בי"ר (ראה למשל חובת הדיווח של המנכ"ל לי"ר – סעיף 41) וממנה לשרים. בכך גוספה אפשרות של מנכ"ל משרד האוצר לקבל מידע בהתאם לסעיף 33 לחוק יסודות התקציב, דוחות המזכיר הפנים והזעץ המשפטיא אשר מועברים לי"ר ומשם לשרים וכן דו"ח עלות המוצר/ השירות על פי חוק יסודות התקציב. כמו כן מלבד האפשרות להעביר י"ר לדיקטוריון וחבר דיקטוריון מתפקדים הרי שסעיף 68 לחוק החברות עשו זאת עבירה פלילית בין השאר לדיקטטור להפר את חובתו על פי סעיף 20 ולמנכ"ל להפר את חובתו על פי סעיף 41. כל

הmarket האמור אמר לספר לשער אפשרויות נרחבות לקבלת מידע בדבר "מה קורה" בחברה "אמות" ולכן נשאלת השאלה מדוע עליו להתאים להציג זאת בדרך של מינוי חבר מפלה.

שאלה 3 –

הmarket האמור מעלה שתי שאלות אחת היא האם החלטה להעניק למגזר מסוים מהיר מיוחד הינה החלטה אשר דירקטוריון של חברת ממשלתית יכול להחליט והשנייה הינה למי חב דירקטוריון בחברה ממשלתית חובת אמון. תחילה אשיב לשאלת הדבר חובת האמון של הדירקטוריון ולאחר מכן אדון בקצרה בשאלת האם החלטה בדבר העדפה שכזו הינה ההחלטה שendirקטוריון חברת ממשלתית יכול להחליט. לכואורה ניתן לטען כי נושא משרה בחברה ממשלתית הייבים חובת אמון כלפי בעלי מנויות להחליט. ייצוגו של הציבור הרוי שהציבור הינה בעל המניות של החברה הממשלתית ולכן הדירקטוריון בחברה הממשלתית חייב חובת אמון לציבור אם נצליח להוכיח גם חובת אמון כלפי בעלי מנויות ספציפיים הרוי שנוכל לטען כי יש חובת אמון אלטראואיסטיות כלפי פרטיהם הציבור. אך בكونסטיטוציה האמורה יש קשיים רבים – אכן עקב ניגוד האינטראסים בין בעל התפקיד בחברה לבין בעלי המניות הוטלו על בעל התפקיד בחברה חובות אמון זהירות ממשמעותה של חובת האמון הינה כי עליו לפעול מתוך מניע הולם (תום לב ולטובת החברה) ולנהל ולפעול באופן חופשי. אך זו חובות האמון להחברה השאלת היא האם יש לבעל התפקיד חובת אמון לבני המניות. במשפט האנגלי עד שנות ה-80 של המאה הקודמת(בחריג של פסק דין משנה 1742) ההלכה קבעה כי חובות האמון של בעל התפקיד אינה לבני המניות ספציפיים אלא לחברה בשנות השמונים נעשה תיקון לחוק ונקבע כי קיימת חובת אמון כלפי בעלי המניות בכללותם וכן לעובדים אך לא לבני המניות ספציפיים. בארץות הברית ההלכה היא שכלל אין חובת אמון כלפי בעלי המניות ספציפיים אלא במקרים של ניצול מידע פנים או פגיעה בזכויותיהם. בארץ בפסק דין החברה הירושלמית נקבע כי חובת האמון היא לחברת – אכן היו מקרים בהם נקבע חובת אמון כלפי בעלי המניות ספציפיים (פסק דין הסס נ' לסלואו ופסק דין קווט נ' איתן) אך הנسبות בשני המקרים היו ייחודיות ובפסק דין קווט קבעה שופטה פורקצייה כי בחברות ציבוריות לא תחול חובה כלפי בעלי מניות אינדיידיאלים. אכן סעיף 11 לחוק החברות קובע כי אין בחובת האמון לחברה כדי למנוע חובת אמון לגורם אחר ויתכן והדבר פותח פתח עתידי ליצירת חובת אמון כלפי בעלי מניות אינדיידיאלי. יחד עם זאת, חובה שכזו טרם פותחה. דרך אחרת לנסתות לפתח חובת אמון לחברה היא על סמך עמדתו של פרופ' DODD על פייה החברה היא אזרח חיי בקהילה ולכן יש לה חובת אמון לציבור כאשר במקרה של שיקול שיקולים נוספים מלבד השארת רוח עדין רואה בהשאת רוח המתנה המרכזיות (עמדת פרופ' גושן) כך שגם בדרך זו לא הצלחנו ליצור חובת אמון חזקה כלפי הציבור ולבטח לא כלפי פרט בתוכו. יחד עם זאת, יש להציג כי חובת האמון של בעל תפקיד בחברה כלפי בעלי מניות הינה רק מעין חובת אמון ולא חובת אמון מלאה מכיוון שהוא יכול להימצא במצב של

איןטרס אישי (פס"ד MILS) והוא יכול לסכן את הרכוש שהוא מחזיק בו. אך שבדרכּ זו איננו מבססים חובת אמון אלטרואיסטי. עם כך הדרך היחידה לבסס חובת אמון אלטרואיסטי כ לפּי הציבור הינה באמצעות הילכת ברומלי ומכיון שהחבר הדירקטוריון הינו ארגן בחברה אשר שותף במלאת האיזון הרי שחלה עליו חובת איזון אלטרואיסטי לאון בהוגנות בין האינטרסים של החברה לבין האינטרסים של החברה.

אם כך לסכם את חובות האמון של חבר הדירקטוריון הרי שלא יש חובת אמון לחברה וככל הנראה חובת אמון לבעלי המניות בכללותם אך חובה זו אינה מגיעה לדרגה של אלטרואיזם הקימת במשפט הציבורי. יתכן שיש לא גם חובה מסוימת של אמון לציבור בכללותיו מכוח גישתו של פרופ' גור. בנוסף יש לו כאורגן בחברה חובת אמון מתחוקף הילכת ברומלי. (במאמר מוסגר יזכיר כי יש בנוסף על פי סעיף 20 לחוק בכלל הנוגע לדירקטור הממונה על ידי הממשלה חובת אמון לממשלה אך זאת בכלל הנוגע למסירת מידע חוני (עמ' 203 בספר) אך זו לא נוגעת לקרה שלנו שבו מדובר בחובת אמון בדבר שkeitת החלטה בדירקטוריון).

הנוגע לטענה של רשות מקרקעין על דרישת ציון כמי שזכה בראוייה

לעניין הסוגיה השנייה הרי שם ההשתלה להעניק מחיר מיוחד למזר מסויים נובעת משיקולים ציבוריים מקרו כלכליים (זוג' העדפה מתקנת) הרי שעל פי סעיף 4(א) לחוק הרי שעל הדירקטוריון לשקל שיקולים עסקיים כמו של חברה שאינה ממשתית וכן ההחלטה שכזו אינה יכולה להיעשות על ידי הדירקטוריון אלא על ידי הממשלה. אם לעומת זאת העדפה נעשית מטעמים של הפליה פסולה הרי שבהתאם לחובתה של חברה ממשתית לפעול בהגינות תוקן איזון האינטרסים שלא אם האינטרסים של הציבור (פס"ד ברומלי) הרי שאין היא יכולה להפלות וההחלטה האמורה אינה ראוייה. יש לציין כי עדות מסוימת כן מחייבת את עקרון השוויון גם במגזר הפרטี้ דרך עקרון ת"מ או דרך החלטת זכויות האדם במשפט הפרטוי – עדות ברק במאמו ווערטו בפסק דין חברה פלונית נ' שר הביטחון) אך נראה כי גם לפי עדות אלו לא היו מתרבים במקרה Dunn אם היה מדובר בחברה פרטית (התערבות أولית תהיה במצב של אי מתן שירות עקב גזענות ולא נראה שזה מקרה Dunn) אך כאמור מכיוון שמדובר בחברה ממשתית אשר חלים עליה כללי המשפט המנהלי אין היא יכולה להפלות. עוד יזכיר כי אם העדפת המזר האמור נעשית עקב שיקול עסקני לגיטימי הרי שתיכן והיא תחשב כסבירה והרי חובת האמון של החברה ממשתית מחייבת אותה לאון בין בין האינטרס העסקי שלאה לבין האינטרס הציבורי – ההחלטה במקרה הפסיכופטי תהיה תלואה לא רק בשיקול העסקי אלא גם למשל אם מדובר במונופול או אם לאו ואם מדובר בשירות חוני לציבור אם לאו.

(9)

(9)

! ! !